

ÖZGÜRLÜK, İŞ VE EKMEK İÇİN

FUAT AKYÜREK

Önce Tunus, ardından Mısır ve sonrasında Yemen, Libya, Bahreyn. Diğer bazı ülkelerde ise hareketlenmeler ve gösteriler. Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın müslüman ülkelerini isyan ve devrim ateşi sardı. Arap halkları bugünlerde içlerinde biriktirdikleri onlarca yılın öfkesi ile ayağa kalkıyorlar. 20 yıllık, 30 yıllık diktatörlükler bir bir devriliyor.

Devrim ve isyan ateşinin sardığı ülkeler, bazı Batılı çevrelerin sürekli olarak dünyanın en uyuşuk, en geri halklarının yaşadığını iddia ettiği ülkeler. Bu görüşe göre müslüman halklar demokrasi ve özgürlük için, bağımsızlık ve ekonomik hakları için ayaklanamazlar, islam dininin uyuşturucu etkisi onları zincirler ve bu halklar krallar, şeyhler, prensler ve diktatörler tarafından yönetilmelidir. Böylece büyük emperyalist devletler tarafından diktatörlüklerin desteklenmesine "meşru bir zemin" sağlanmış olur.

Yine bu gerici çevre ve görüşlere göre eğer müslüman halklar ayaklanma yoluna girerlerse iş başına getirecekleri daha gerici, dinci yönetimlerdir vb. Tunus ve Mısır halkının yaptığı devrimler bütün bu emperyalist, gerici, orientalist bakış açılarını yerle bir etti. Bu halklar dinci yönetimler değil, demokratik yönetimler, demokratik bir yaşam istediklerini açıkça ortaya koydular. Çok abartılan din etkisi oldukça sınırlı kaldı.

Halklar bu tür yönetimler –dinci- istemediklerini de açıkça belli ettiler. Eğer dinci partiler de demokrasiye uyacaklarsa, onlarda politik yaşama katılabilirler ve demokrasinin kurallarına uymak zorundadırlar. Halkların dini polika uygulayan partilere ve akımlara verdikleri mesaj işte buydu. Diğer taraftan Tunus'ta daha örgütlü bir muhalefet var ve bu muhalefet Ulusal Kongre'de bir araya gelerek devrimin kazanımlarını geliştirme yoluna girdiler.

Bu muhalefetin içinde Tunus İşçileri Komünist Partisi, liberal dinci kimliğiyle tanınan parti ve ülkenin en büyük sendika federasyonu ile pek çok irili ufaklı parti bulunuyor. Ulusal Kongre Tunus halkının kaderini kendisinin belirlemesini istiyor ve eski yönetimin kalıntılarına karşı mücadele ediyor. Mısır halkı ise örgürlenme konusunda daha geriden gelmekle birlikte, ayaklanmanın sürdüğü haftalar boyunca edindiği tecrübe ile, artık eskiye dönüş olmayacağını, kazandığı politik deneyimle buna izin vermeyeceğini açıkça belli ediyor.

Peki bu halkları ayaklanmaya, devrim yapmaya iten nedenler neydi? Kuşkusuz ilk ve en önemli neden: on yıllarca süren diktatörlük yönetimlerinin, halkı ekonomik olarak çöküntüye, siyasi olarak köleliğe mahkum etmeleriydi. Halklar iş ve ekmek için, özgürlük için ayaklanmaların, devrimin yolunu tuttular. Ayrıca Mısır stratejik olarak bölgede emperyalizmin temel direklerinden biriydi ve Filistin ve diğer Arap halklarının köleliğinin sürdürülmesinde merkezi bir rol oynuyordu.

Böylece İsrail'in siyonist politikaları devam edebiliyor, Filistin sorunu sürünceme de bırakılırken, Filistin halkını kölece bir yaşama boyun eğdiliyordu. Bugün henüz bunlarda köklü değişiklikler yok, ama Arap halkları, Mısır halkı artık işlerin eskisi gibi gidemeyeceğini, yönetimlerin, ABD ve İsrail'in isteklerine göre davranmasına izin vermeyeceğini tutumuyla belli etmiş durumdadır. Ortadoğu'da ABD statükosu derin bir biçimde çatladı ve bu çatlağın giderek derinleşmesi kaçınılmaz görünüyor. Artık amerikancı yönetimlerin, uzlaşmaya hazır, ufak tefek makyajlarla statükoyu devam ettirmeye talip olan ılımlı dincilerin, kralların, şeyhleri işleri eskisine göre daha zor. Ayrıca Arap halklarının bölgede emperyalizmin dayanağı bir "AKP modeli", "Türkiye modeli" istemeleri için de hiç bir neden bulunmuyor.

Devrim ve ayaklanmaların etkileri elbette bölge ile sınırlı kalmayacak. Emperyalist devletler, kendi ülkelerinin halklarını sürekli olarak müslüman, Arap halklarının geriliği, din kaynaklı terörizm tehlikesi vb. nedenler ileri sürerek korkuttular, yedeklediler, halklar arasında düşmanlık tohumları ektiler. Batı'nın uygar halkları artık müslüman ve Arap halklara başka türlü bakacaklardır. Bu halklar diktatörlük yönetimlerinin ardında kimler olduğunu şimdi daha iyi görüyorlar ve anlıyorlar. Bu emperyalist, gerici demagojinin çökmekte olduğuna işaret etmektedir.

Sonuç olarak şunlar söylenebilir ki, son bir kaç ay dünya tarihinin hızlandığı aylar oldu. Arap halkları, müslüman halklar olağan zamanlarda on yıllarca sürececek politik tecrübeyi, şu bir kaç aya sığdırdılar. Şu gerçeğin altı da önemle çizilmelidir, yaşanan süreç henüz sona ermemiş bir süreçtir. Olayların gelişmesi hem Ortadoğu halklarına, hem de tüm dünyanın ezilen ve sömürülen halklarına çok şey öğretti ve artık dünya bugün dönüşümlere ve devrimlere dün olduğundan daha da yakındır.

Mart / 2011